

Вона відкрила портал, і розум зустрів її на пів шляху. У середині були тропіки й ішов сніг, і перша сніжинка завірюхи всього суцього залетіла їй на язик і розтанула.

Великим планом вибагливий манікюр, камінчик із космосу, фасеткові очі тарангула, буревій, схожий на консервовані персики на поверхні Юпітера, «Їдці картоплі» Ван Гога, чихуахуа, що вмовстився на чоловічому ерегтованому члені, гаражні ворота, де фарбою з балончика написано: ДОСТА! НЕ ШЛІТЬ МЕЙЛІВ МОЇЙ ДРУЖИНІ!

Чому портал відчутно особистий, якщо заходиш туди, аби побути всюди?

* * *

Вона проводила пальцем по твердій поверхні зеленої скляної кульки, шукаючи тонесеньку тріщинку, що випустить її. Силою не вийде. Назовні повітря погойдувалося, хмари скупчилися, наче набивка канапи, а на

півдні на небі виникла ніжна плямка там, де мала народитися веселка.

Потім три ковтки кави – і вікно відчинилося.

* * *

Я впевнений, що світ стає надто перенаселеним гг, написав їй у повідомленні брат, той, що наприкінці кожного дня знищує себе власною кометою під назвою «Вогняна куля».

* * *

Капіталізм! Його важливо ненавидіти навіть попри те, що завдяки йому в тебе є гроші. Мало-помалу вона зрозуміла, що наближається до такої філософської позиції, якої не сприйме навіть Ісус: вона має ненавидіти капіталізм і водночас любити кінематографічні лаштунки універмагів.

* * *

Політика! Біда в тому, що зараз вони мали диктатора, якого, на думку деяких людей (білих), у них ще не було, а на думку інших (решти), цей був такий самий, як і його попередники впродовж усієї історії людства. Через власну тупість вона панікувала, і її голос тепер звучав відповідно, коли вона розмовляла з людьми, що їй не припиняли бути тупими.

Проблема полягала в тому, що диктатор був дуже веселий, що, певно, притаманно всім диктаторам. Якийсь абсурдизм, подумала вона. Несподівано всі ці російські романи, де герой перетворюється на ложечку ожинового варення у замиській садибі, почали набувати сенсу.

* * *

Що то за чудова думка була, неймовірна глибина якої змусила підхопитися і записати її? Вона розгорнула записник зі знайомим передчуттям – імовірно, це, нарешті, вона – та, яку виб'ють на її могильній плиті. Ось вона:

chuck e cheese¹ може прогризти діру в моїй самі-знаєте-де

* * *

Коли помреш, думала вона, ретельно миючи ноги під тонкими голками води, бо нещодавно дізналася, що деякі люди цього не роблять, ти побачиш невеличку секторну діаграму, яка покаже тобі, як багато часу ти провела в душі, сперечаючись із людьми, яких ніколи не зустрічала. Та хіба ж це більше марнування часу, ніж ретельне відстеження зміни товщини бобрових хаток, коли шукаєш ознак суворості прийдешньої зими?

* * *

1 Chuck E. Cheese – американська мережа сімейних ресторанів і розважальних центрів.

Чи не притаманна їй *самостимуляція*? Вона дуже боїться, що так.

* * *

Те, що було завжди:

Сонце.

Її тіло і слабеньке гофрування біля коренів волосся.

Майже музика в повітрі, незлагоджена, первісна, невловна, як різнобарвні нитки пряжі, що лежать очікуючи.

Головна пісня дитячої телепередачі, коли в універмагах уночі оживають манекени¹.

Кадри невідомих операторів на каналі History: марш мільйонів сірих одностроїв, акулячі морди літаків, шовкові куполи ракетних залпів, ядерні гриби.

Серія «Правди життя»² про дівчину, яка любила намаститися олією, залізти в казан із різноманітними овочами і вдавати, що канібали збираються її з'їсти. Сексуально.

Майже сформована недодумка: На мені що – якийсь жук???

1 Йдеться про канадське телешоу Today's Special.

2 True Life – американський документальний серіал, що досліджує теми, які викликають найбільший інтерес у молоді.

Страшений сором за все, за все.

* * *

Куди зникла стара тиранія, тиранія чоловіка над дружиною? Вона підозрювала, що її переважно переспрямували на чудернацькі ідеї щодо харчових добавок або на те, чи «тепліше» звучить вініл і які з кавомашин – то просто *присмак лайна у роті кавового христа*. «Сто років тому ти видобував би вугілля і мав чотирнадцять дітей, і всіх їх звали Джейн», – міркувала вона, спостерігаючи за тим, як якийсь чоловік штрикає пальцем у дружину перед вітриною Keurig¹. «А двісті років тому ти, можливо, сидів би у кав'ярні в Геттінгені, струшуючи щоденну газету й обговорюючи нагальні питання – а я струшувала б з вікна простирадла, навіть не вмючи читати». Та хіба не була тиранія завжди чимось повсякденним?

* * *

Помилкове переконання, що інші люди живуть менш насиченим життям. Крім того, ти і не живеш аж так насичено.

* * *

Обсяг зусібч підслуханого був чималий, а наслідки ще невідомі. Численні чужі онлайніві щоденники потоками

1 Keurig Dr Pepper – американська фірма з виробництва кавоварок та напоїв.

ринуть навколо неї. Чи варто їй дослухатися, наприклад, до підліткових розмов? Чи варто їй так жадібно стежити за компліментами, що їх шерифи із сільських районів роздають порнозіркам, не усвідомлюючи, що це читають й інші? А як щодо форумної гілки, де жінки раптом виявляють, що мають однаковий шрам на коліні? «У мене теж такий шрам!» – виривається пронизливий коментар у білої жінки, але його швидко й уміло придушують, бо це не те саме, вона порушила нашість, світ, у якому вона має шрам, не той самий.

* * *

Щоранку її накривало лавиною блаженних подробиць: світлини сніданку в Патагонії, дівчина, що наносить на обличчя базу під макіяж круто звареним яйцем, шіба-іну в Японії, що нетерпляче перестрибує з лапи на лапу, вітаючи хазяйку, бліді, як привиди, жінки, що постять фото своїх синців, – світ стискається дедалі сильніше, павутиння людських зв'язків стає таким щільним, що дуже скидається на міцний мерехтливий шовк, а день їй досі не відкривається. Що ж означає те, що їй дозволено це бачити?

Якщо вона починала прикушувати нижню губу, як майже завжди робила після гіркоти ранкової цвєтової кави з молоком, то йшла до ванної, де за вікном розрісся чубатий плющ, і дуже ретельно фарбувала губи виразною, насиченою, яскравою, як фетр піаніно, помадою, наче ввечері збиралася йти до божественного клубу, де буде

голою, як загублена блискітка, і пережене кризь себе всю призахідну хмару людських почуттів, очистивши її до вірша з шести слів.

* * *

Щось болить у потилиці. То була її нова класова свідомість.

* * *

Щодня їхня увага має бути наче прикута виблиском сріблястої риб'ячої зграї до нового об'єкта ненависті. Іноді то міг бути військовий злочинець, інколи хтось, хто замінює нормальні інгредієнти гуакамоле мерзенними. Її цікавила не так сама ненависть, як раптове розрідження, наче їхня колективна кров ухвалила рішення. Наче вони – види, які випускають хмаринку отрути або чорного чорнила на океанському дні. Це я про ту статтю, де йдеться про розумові здібності восьминога, читали? Ви читали, як восьминоги вимаршовують прилизаними слухняними рядами із моря на сушу?

* * *

«Ахахаха!» – вибухнула вона тим натоді новим і кумедним сміхом, дивлячись відео, на якому людей викинуло з кабінки атракціону на щорічному ярмарку в Огайо. Повітряні траєкторії були дугами чистої радості, футболки наче перетворилися на рідину, лише поглянь, що відбувається з беззахисною плоттю, покірно відданою на поталу...